

23 декември 2021 г.

Ед

Извинявай! Още пет минути, обещавам. Целувки

Пет минути. Същото каза и преди десет минути.

Всъщност за пръв път го каза преди четиридесет и пет минути, когато все още усещах пръстите на ръцете си и дъхът ми още не се виждаше, докато въздишах раздразнено. Също така заяви, че ще бъде *абсолютно, определено, сто процента* готова да приключи работа в шест и половина, за да потеглим към дома на родителите ми, а ето ме сега тук в седем и трийсет – сам, в леденостудената си кола, с изключен мотор, за да не изтощавам акумулатора.

Поглеждам редицата офиси, нагоре към прозореца на Кейт на петия етаж с надеждата, че един строг поглед по някакъв начин ще я подтикне да тръгне по-скоро. Господи, тази сграда е потискаща. Прилича на изправителен дом от викторианската епоха с плашещи, монотонни, кафяви тухлени стени и прозорци, разделени от дограмите на по-малки стъклени квадрати като затворнически решетки, дори с елегантните коледни украси, подчертаващи всяка рамка. Целият този ужасен комплекс заобикаля двор, приличащ на мястото за всекидневни разходки на затворници, който сега е превърнат в затворен паркинг за чисто новите мерцедеси на служителите, а не за техните кисели

гаджета, шофиращи фолксваген голф от 2012 година. За разлика от съвременните стъклени сгради, които изникват из цял Лондон, тази определено не е толкова модерна... дори е неприетлива. Кейт не споделя моето мнение. Това напоследък се случва доста често.

За миг внезапно ме обхваща оптимизъм, когато виждам някой да надниква от прозореца, и очаквам да зърна червената ѝ коса, но въпреки че Кейт вече се е задържала вътре достатъчно дълго, за да ѝ порасне брада, предполагам, че това не е тя. Като се замисля, дори не съм сигурен дали това изобщо е нейният прозорец; въпреки че тя вече от три години работи в *Париш*, *Скот* и *Тейлър*, всъщност никога не съм стъпвал в нейния офис. Напоследък имам чувството, че на Кейт ѝ се иска и тя да не го е правила.

Те просто са толкова ужасно... ах! Тези хора! Тези богати, привилегировани задници, които дребнаво човъркат най-дребните детайли от развода си, защото, не дай боже, вече бившата им съпруга да получи попечителство върху вградената миялна машини, или сребърните шишове за царевица. Искам да кажа, кой, по дяволите, изобщо притежава шишове за царевица? Задниците, это кой.

Вниманието ми се премества от брадясалия мъж към края на пътя, където улиците са пълни с хора с нормално работно време, които се отправят към места, където несъмнено е по-топло, отколкото в тази проклета кола. Доста близо сме до Камдън и точно в този момент бих дал всичко, за да седя в *Блус Кичън* с ребърца и бира, вместо да размишлявам какъв ли предварително приготвен сандвич ще ми се падне, когато неизбежно спрем на бензиностанцията, тъй като Кейт цял ден е карала на кафета.

От силното, остро почукване по страничното стъкло едва не получавам сърдечен удар.

– Отвори, замръзвам!

Пресягам се, отварям вратата и видимо разстроената Кейт сядат на седалката до мен.

– Господи, толкова съжалявам, мили! – възкликва тя, като хвърля служебната си чанта на задната седалка. – Задържа ме клиентка, която Баронеса Ботокс реши, че ще се чувства по-добре с мен, отколкото с Джулиън, защото сме имали еднакъв произход. Но това не е така. Е, освен ако Нюкастъл внезапно не е станал част от окръг Пийк, а някой е забравил да ми каже.

Луничавото ѝ лице е поруменяло, докато изува обувките си и ги хвърля на задната седалка при служебната си чанта. Не мога да си представя какво е да ходиш на тях цял ден. Сякаш се опитваш да пазиш равновесие върху много малки, остри кокили.

Тя се отпуска назад на седалката си и въздъхва, когато включвам двигателя.

– Тук е по-студено, отколкото навън – отбелязва Кейт. – Трябваше да оставиш мотора да работи.

– В продължение на цял час? – отговарям, като се смръщвам. – Нали знаеш колко темпераментна е Кики. Щеше да загуби желанието си за живот още преди да стигнем магистралата.

– Е, аз предложих да вземем моя мини купър – отвърща тя, като ме стрелва с неодобрителен поглед. Намира, че е смешно да назовавам колата с име. – Миналата седмица го взех от сервиза.

– Да, обаче багажникът му е колкото кутия за моливи – отговарям аз, докато се опитвам да настроя отоплението. – Едва се събират две чанти, без да броим планините от подаръци, които купи за...

– Да тръгваме, става ли? Вече закъсняваме.

Прехапвам езика си и слагам предпазния колан, давам мигач и потеглям. Знам, че точно сега е стресирана от работата, но честно казано, понякога може да бъде истинско шило в...

– Ед! Внимавай!

Набивам спирачки, когато сякаш от нищото изниква велосипедист, който едва не се блъска в колата ми. Като ми крещи някакви ругатни, той се отдалечава, докато аз му отговарям с повсеместно разпознаваемия жест със среден пръст.

– Не го ли видя? По дяволите, Ед, бъди по-внимателен!

– Аз ли? – отговарям изумен. – Грешката беше негова. Улицата е еднопосочна.

Шумно издишам и отново потеглям точно когато някаква лисица решава да прекоси тичешком улицата пред нас и да изчезне в близката обществена градинка.

– За бога! – възкликвам. – Ще получа инфаркт, преди още да сме стигнали до края на улицата.

Кейт се засмива и слага ръка на коляното ми, което малко ме успокоява.

– Трети път за късмет? – пита тя.

Кимам и отново потеглям, като проверявам всички места извън зрителното ми поле. Донякъде ми се иска да изляза навън и да огледам небето за нарушители парашутисти.

– Как сме с маршрута? – пита Кейт, когато стигаме невредими до края на улицата.

Кимвам, като посочвам айфона си в отделението до мен. Минито на Кейт има сензорен екран с вграден навигатор, ала аз нямам нужда от механичен глас на робот да ме направлява по пътя до Пийкс, който съм изминавал повече пъти, отколкото мога да преброя.

Докато пътуваме надолу по Юстън Роуд, чувам как Кейт пуфти към телефона си, а пръстите ѝ пишат с извратена бързина.

– Нали не продължаваш да работиш? – питам аз, когато се включваме в трафика. – Мислех, че се уговорихме да се освободим за Коледа?

– Така е – съгласява се тя, без да вдигне поглед. – Само трябва да отговоря на няколко имейла и после край... и може би ще проведе един телефонен разговор, но мога да го направя, когато спрем в бензиностанцията.

Въздъхвам и включвам радиото, знаейки, че няколкото имейла означават, че ще прекараме по-голямата част от пътуването в мълчание, докато тя се бори с пощенската си кутия. Поне колата отново е започнала да се затопля.